

Arrest

nr. 191 413 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Kalivac, Lezhë, in Albanië. Uw ouders zijn B. C. (...) en M. C. (...), zij wonen in Lezhë. U heeft een broer F. (...), die momenteel woont bij uw ooms aan moederskant in Velipojë, en een zus A. (...) die bij uw ouders woont. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen, maar bent wel sinds 2014 verloofd met A. N. (...), die in Tirana woont. E. C. (...) (o.v. (...)) is de kleinzoon van P. C. (...), die een broer was van uw grootvader N. C. (...). E. (...) baatte een buslijn uit tussen Kalivac en Lezhë, hij had hiervoor een licentie. In november 2009 ontstonden er problemen omdat een andere familie, de familie G. (...), dezelfde route begon te bedienen met dezelfde dienstregeling, zonder licentie. E. (...) probeerde via de gemeente een oplossing te vinden, maar kreeg geen antwoord. Daarop diende hij op 14 november 2009 een klacht in bij de politie. Onmiddellijk nadien kreeg hij een dreigend bericht van de familie G. (...). Hij ging toch aan

het werk, maar kwam onderweg gewapende leden van de familie G. (...) en andere gewapende mensen tegen. E. (...) maakte rechtsomkeer en belde de politie, die hem aanmaande om niet te stoppen tot hij thuis was. Onderweg begon de tegenpartij op E. (...) te schieten. Ze achtervolgden hem tot op de binnenkoer van zijn huis. Beide partijen stapten uit, en de leden van de familie G. (...) bedreigden E. (...). De zoon van E. (...), A'. (...) (o.v. (...)), wilde hen weggagen door in de lucht te schieten. Een kogel raakte echter An. (...), één van de broers G. (...), waarop de twee andere broers (Al. (...) en Gj. (...)) meteen vertrokken en hem naar het ziekenhuis brachten. An. (...) overleed aan zijn verwondingen. De politie kwam en arresteerde verschillende leden van uw familie, terwijl de familie van de tegenpartij niet werd verhoord. De familie G. (...) maakte duidelijk dat ze zich zou wreken door niet te antwoorden op verzoeken om met uw familie te spreken. Aangezien ze niet zeiden welke leden van de familie ze wel zouden viseren en welke niet, kon uw hele familie worden gevisieerd. Inmiddels woonde u met uw gezin sinds 2005 in Lezhë. Via een neef werden jullie op de hoogte gebracht van wat er was gebeurd, en vanaf dat moment stopte uw vader met werken en stopten u en uw broer en zus met school, u legde enkel nog examens af. Ook de andere mannelijke leden van de familie, inclusief de families van de broers van E. (...), S. (...) en J. (...), leefden opgesloten. Intussen stuurde E. (...) regelmatig mensen om besa te vragen, maar deze werden door de tegenpartij niet ontvangen. Nadat u twee weken opgesloten had geleefd in uw huis, kwamen uw nonkels aan moederskant u en uw broer halen, ze namen u mee naar Velipojë. Na drie maanden hervatte uw vader zijn werk, hij werd telkens gebracht en gehaald door collega's. U bleef bij uw nonkels in Velipojë wonen en volgde gedurende drie jaar een Bachelor Fiscaliteit aan de hogeschool in Shkodër. U volgde enkel de verplichtte lessen en werd steeds begeleid door uw nonkels. Vervolgens volgde u van 2013 tot 2015 een masteropleiding Fiscaliteit en Bank, volgens een deeltijds regime waarbij u enkel in het weekend les volgde. U ging ook soms naar vrienden om zaken te bespreken. In mei 2015 keerde u terug naar het huis van uw ouders in Lezhë. U begon te werken bij de supermarkt 'R. M. (...)' in Shengjin, dichtbij Lezhë. U reed steeds samen met twee collega's in uw auto naar het werk. De laatste tijd had u door dat de tegenpartij ook u in de gaten hield. U kreeg via kennissen te horen dat er in de bar van de zus G. (...) regelmatig mannen van andere steden bezig waren over de bloedwraak. Ze hadden donkere wagens met donkere ruiten. U vernam ook dat de andere zus G. (...), die in Amerika woont, 100.000 euro aanbood aan de persoon die iemand van uw familie kon vermoorden, liefst een jong iemand. Toen in juni 2015 de oom aan moederskant van de familie G. (...) burgemeester werd van Lezhë, kreeg de tegenpartij nog meer macht. Elke dag voor u naar het werk ging, controleerde u uw wagen. Eind september 2015 vertelde een neef u dat hij had gehoord dat de tegenpartij over u sprak. U besloot te stoppen met werken. In september liep uw contract af. Daarna ging u nog enkele keren naar uw werk om zaken af te handelen waarmee enkel u zich had beziggehouden. U bracht E. (...) op de hoogte van uw problemen, die nogmaals een vruchteloze poging deed om verzoening te bereiken. U vroeg de verzoeningscommissie ook u een attest af te leveren, voor het geval u Albanië zou moeten verlaten. Op 14 of 15 oktober 2015, toen u alleen onderweg was van uw werk naar huis, werd u gevolgd door een andere wagen. U versnelde en vanaf u in Lezhë aankwam nam u zijstraten, waarna u de andere auto niet meer zag. Dezelfde avond zag u hoe twee of drie personen met een licht uw auto aan het bekijken waren. Ze bleven niet lang, u kon hen goed zien vanuit uw appartement. De dag daarop ging u klacht indienen bij de politie, die u zeiden dat ze de zaak zouden onderzoeken. U kreeg echter geen kopie van de klacht, en de politie heeft u nooit gecontacteerd om te vragen hoe het met u ging. Na het incident verbleef u bij uw ooms in Velipojë. Vier of vijf dagen later werd u gebeld door een privénummer, de persoon aan de lijn vroeg of u aangifte tegen hem had gedaan. Hierop legde u de telefoon op. U lichtte de wijkagent twee of drie dagen later in, en deze zei u dat hij geen instructies had ontvangen over uw zaak. U wachtte een maand op antwoord van de politie, en besloot vervolgens Albanië te verlaten. U vroeg uw ooms alle nodige documenten aan te vragen. Op 14 november brachten uw ooms u naar Macedonië, waar u de bus nam naar België. U reisde via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 16 november 2015 kwam u aan in België, waar u zich enkele dagen later aanmeldde bij de asielinstanties. Op 17 december 2015 werd uw asielaanvraag geregistreerd. U koos voor België omdat enkele van uw familieleden hier erkend werden als vluchteling. Uw nonkel E. (...) kwam in 2012 naar België en werd erkend als vluchteling, net als zijn zonen Z. (...) (o.v. (...)) en R. (...) (o.v. (...)), die in 2013 naar België kwamen. Zijn zoon A'. (...) vroeg na zijn vrijlating in 2014 eveneens asiel aan in België maar werd uitgesloten van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming. In januari 2015 kwamen zijn neven Al. (...) (o.v. (...)) – zoon van J. (...) en V. (...) ((...)) – zoon van S. (...) in België aan, zij werden in maart 2015 erkend als vluchteling. In april 2015 vroegen vervolgens Gj. (...) (o.v. (...)) – zoon van S. (...) en P. (...) ((...)) – zoon van J. (...) asiel aan. Hun asielaanvragen werden in januari 2016 geweigerd, tevens werd het statuut van vluchteling van Al. (...) en V. (...) ingetrokken. Al. (...), V. (...), Gj. (...) en P. (...) dienden daarop allen een nieuwe asielaanvraag in, in het kader waarvan in augustus 2016 telkens een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw achternicht G'. (...) (o.v. (...)) – dochter van E. (...) diende in oktober

2015 samen met haar echtgenoot D. M. (...) (o.v. (...)) eveneens een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs, uw visakaart, een familiecertificaat van de familie van uw grootvader en van zijn broer, uw geboorteakte, een familiecertificaat van uw gezin, een attest van de vorige burgemeester van Lezhë, diploma's van uw middelbare school, bacheloropleiding en masteropleiding, een attest van een stage en van een opleiding, een attest van een test Engels, een attest dat u bloeddonor was, een verklaring van uw werkgever, uw arbeidsboekje, een attest dat u in bloedwraak bent, een verklaring dat u in België Franse les volgt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen heeft u Albanië verlaten omdat u er geen leven heeft. Er is geen toekomst voor u, omdat u in isolatie moet leven ten gevolge van de bloedwraak tussen uw familie C. (...) en de familie G. (...). Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk wordt geïsoleerd in een bloedwraak tussen de familie I. (...) en de familie G. (...). Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u geenszins in isolatie leefde in Albanië. Na de moord op An. G. (...) op 14 november 2009 verhuisde u naar uw nonkels in Velipojë. Terwijl u daar verbleef volgde u gedurende drie jaar een bacheloropleiding en gedurende twee jaar een masteropleiding, allebei in Shkodër (CGVS I, p. 5). Tijdens uw opleiding bezocht u vrienden in Shkodër (CGVS I, p. 14). Daarnaast legde u in 2011 examens af om uw rijbewijs te behalen (CGVS I, p. 14). Uit dit alles kan bezwaarlijk blijken dat u opgesloten leefde. Als verklaring hiervoor haalde u aan dat de neven van A'. (...), die dichtere familie zijn, zich in Albanië bevonden en zij bijgevolg meer risico liepen dan u (CGVS II, p. 8). Nochtans had u verklaard dat ook u, van bij het begin van de bloedwraak, werd geïsoleerd, aangezien de familie G. (...) niemand had vrijgesteld (CGVS II, p. 7, 8). Dat u bij uw verplaatsingen werd begeleid door uw ooms (CGVS I, p. 5) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u het veilig genoeg achtte om buiten te komen. Men kan immers ook vergezeld door mensen die niet in een bloedvete verwickeld zijn slachtoffer worden van een moordaanslag. Er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat u ook na het vertrek van de neven van A'. (...), begin 2015, zich nog vrij bewoog in Albanië. Hoewel u enerzijds verklaarde dat u na hun vertrek meer risico liep (CGVS II, p. 9), gaf u anderzijds toe dat u uw gedrag nadien niet aanpaste (CGVS II, p. 10). Meer zelfs, in mei 2015 verhuisde u terug naar uw ouderlijk huis in Lezhë en begon u te werken in Shëngjin als manager en boekhouder van een supermarkt (CGVS I, p. 6), en op 16 september 2015 nam u deel aan een test Engels in Tirana (CGVS I, p. 14). Uw verklaring dat u wel wist dat u een risico nam maar niet dacht dat men u zou vermoorden, overtuigt niet (CGVS II, p. 10). Eind september zou uw neef u verteld hebben dat hij had gehoord dat de tegenpartij over u sprak (CGVS II, p. 13). Toch bleef u verder werken, volgens uw verklaringen omdat de informatie niet officieel was en omdat u niet wist waarom men over u sprak: of men u enkel in het oog hield om informatie over uw neef te krijgen, of dat men u wilde liquideren (CGVS II, p. 14). Naast het feit dat het hoogst opmerkelijk is dat u bleef werken, ook al wilde men u mogelijk liquideren, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent inconsistent zijn. Geconfronteerd met de vaststelling dat u allerlei activiteiten ondernam die niet getuigen van een leven in isolatie, verklaarde u immers tijdens het eerste gehoor dat u dat slechts deed tot het moment dat u door had dat ook u geïsoleerd werd (CGVS I, p. 15). U besloot te stoppen met werken omdat u info had gekregen dat de tegenpartij u in de gaten hield (CGVS I, p. 12). Ook tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u stopte met werken toen u zag dat het te gevaarlijk was (CGVS II, p. 11). Er dient echter te worden vastgesteld dat zelfs nadat uw contract op 30 september 2016 was afgelopen, u nog enkele keren terugging naar uw werk om zaken te regelen. Op de dag dat u werd achtervolgd, 15 of 16 oktober, was u zelfs zonder begeleiding onderweg van uw werk naar huis (CGVS I, p. 12, 13, CGVS II, p. 14). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u zich steeds vrijelijk heeft blijven verplaatsen in Albanië. Dergelijk gedrag is absoluut niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die werkelijk in bloedwraak verkeert. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat potentiële slachtoffers van bloedwraak zich vanaf het ontstaan van een bloedvete binnenshuis opsluiten. Het principe dat een vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit, leidt ertoe dat hele families zich afzonderen door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat zowel uw vader en uw broer nog steeds in Albanië verblijven (CGVS II, p. 17). Bovenstaande elementen ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van uw persoonlijke betrokkenheid in een bloedwraak.

Aangezien u uw persoonlijke betrokkenheid bij een bloedvete niet aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen omwille van deze bloedwraak – u zou van uw werk naar huis gevolgd zijn, enkele personen zouden uw auto bekeken hebben en u zou telefoon gekregen hebben van iemand die vroeg of u klacht tegen hem had ingediend – danig op de helling te

staan. U heeft overigens geen enkel begin van bewijs van deze problemen. De geloofwaardigheid van uw problemen wordt verder aangetast door de tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd met betrekking tot uw verblijfsplaats na de feiten. Aan het begin van het eerste gehoor verklaarde u herhaaldelijk dat u tot uw vertrek op 14 november 2015 in uw ouderlijk huis in Lezhë woonde (CGVS I, p. 3). Later verklaarde u dat u slechts tot half oktober 2015 in uw ouderlijk huis woonde, en daarna naar uw nonkels in Velipojë verhuisde en daar de laatste maand verbleef (CGVS I, p. 13-14). U kon geen enkele verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS I, p. 14).

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor eventuele problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u onvoldoende gedaan heeft. Volgens uw verklaringen zou u de dag na de achtervolging naar de politie geweest zijn om klacht in te dienen (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 14). Daar zou men u gezegd hebben dat de zaak onderzocht zou worden (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 14). Men bracht u echter niet naar huis, waar u uit afleidt dat men niet in uw zaak was geïnteresseerd (CGVS II, p. 14). Vier of vijf dagen later zou u een anoniem telefoontje gekregen hebben van iemand die u vroeg of u klacht had ingediend (CGVS II, p. 15). Twee of drie dagen na het telefoontje zou u de wijkagent hierover ingelicht hebben (CGVS II, p. 15-16). Hij zei u dat hij geen instructies had gekregen (CGVS II, p. 15). U zou nadien niets meer gehoord hebben van de politie (CGVS II, p. 15). Het is in dit kader opmerkelijk dat u zelf de politie niet contacteerde om te informeren hoe het onderzoek in uw zaak vorderde (CGVS II, p. 15). U zou wel gebeld hebben naar de wijkagent, maar dit slechts meerdere dagen nadat er in uw zaak een nieuw element was opgetreden in de vorm van een dreigetelefoon (CGVS II, p. 15-16). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde u dat u verwachtte dat de politie u zelf opnieuw belde en dat u niet verwachtte dat de politie iets zou doen met de informatie over het anonieme telefoontje (CGVS II, p. 16). Dit kan echter niet als afdoende argument gelden voor het feit dat de politie niet onmiddellijk inlichtte na een nieuwe bedreiging. Er kan immers niet zonder meer van worden uitgegaan dat de politie enkele dagen na een klacht over een onbekende wagen met onbekende personen een conclusie heeft bereikt in haar onderzoek, en dat het uitblijven hiervan een bewijs is dat er geen onderzoek werd gevoerd. U heeft overigens geen enkel bewijs neergelegd dat u effectief klacht zou hebben ingediend. Bovendien, als u vond dat de politie haar werk niet deed, had u de mogelijkheid hierover klacht in te dienen bij de ombudsman. Dit heeft u nagelaten omdat, zo verklaarde u, hij volgens het nieuws niet veel zaken kon oplossen (CGVS I, p. 17, CGVS II, p. 16-17) en u al geen vertrouwen had in de politie, laat staan in de rest (CGVS II, p. 17). Dit kan geenszins als afdoende verklaring gelden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Wat betreft bloedwraak blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd

tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dat het zich beroepen op internationale bescherming voor u de enige overgebleven mogelijkheid was voor de door u beweerde problemen. Het feit dat enkele van uw familieleden in België werden erkend als vluchteling heeft geen enkele invloed op de bovenstaande vaststelling dat u uw persoonlijke vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Iedere asielaanvraag wordt immers door het Commissariaat-generaal op individuele merites beoordeeld.

Inzake de asielaanvraag van uw achternicht G. C. (...) (O.V. (...)) en haar partner D. C. (...) (O.V. (...)) werd besloten tot een technische weigering gezien zij niet kwamen opdagen voor hun tweede gehoor op het Commissariaat-generaal.

De documenten die u neerlegde kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboortecertificaat en attest van gezinssamenstelling bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uw rijbewijs bevestigt dat u, zoals reeds vermeld, in 2011 uw rijbewijs behaalde. Uw schooldiploma's en testresultaten tonen aan welke opleidingen u de laatste jaren volgde en welke tests u aflegde, zoals ook reeds eerder beschreven. Uw visakaart, arbeidsboekje en de verklaring van uw werkgever legde u neer ter bevestiging van uw beroep, waaraan hier evenmin wordt getwijfeld. De familiecertificaten van het gezin van uw grootvader en dat van zijn broer bevestigen hun gezinssamenstelling, en het attest van de verzoeningscommissie bevestigt dat u eveneens familie bent van M. (...) (die inmiddels zijn naam heeft veranderd naar E. (...)) C. (...). Dit attest toont echter niet aan dat u in deze bloedwraak ook persoonlijk wordt gevisieerd. Er wordt vermeld dat de neven van M. C. (...) in isolatie leven, maar zoals hierboven beschreven is dat voor u niet het geval. Aan de moord op An. G. (...), beschreven in de door u neergelegde krantenartikelen, wordt op zich niet getwijfeld. Dat u bloeddonor was en dat u Franse les volgt is niet van invloed op uw asielrelaas.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(h)et administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "(h)et administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en

de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft kunnen aantonen dat zij daadwerkelijk wordt geïsoleerd in een bloedwraak tussen de familie C. en de familie G. daar uit haar verklaringen is gebleken dat zij geenszins in isolatie leefde in Albanië en haar gedrag absoluut niet in overeenstemming te brengen is met het gedrag van een persoon die werkelijk in bloedwraak verkeert, bemerkt verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, haar verklaringen aangaande haar isolatie geenszins inconsistent zijn. Immers heeft zij duidelijk verklaard dat zij niet altijd in isolatie moest leven. Verzoekende partij verduidelijkt verder in haar verzoekschrift dat er na het incident in 2009 vier periodes te onderscheiden zijn, met name (1) de periode van twee weken na het incident waarbij zij verplicht was om in totale isolatie te leven bij haar thuis in Lezhë, waarbij zij enkel naar school ging om haar examens af te leggen; (2) de periode hierna tot het einde van haar studies in 2015 toen zij bij haar ooms in Velipojë leefde, waarbij zij niet totaal geïsoleerd was doch wel enkel het huis verliet als het absoluut noodzakelijk was, bv. om naar school te gaan, en zich hierbij telkens liet begeleiden door haar ooms; (3) de periode vanaf het einde van haar studies, tijdens dewelke zij verder leefde in Lezhë met dezelfde voorzorgsmaatregelen als in Velipojë en zij nooit alleen uitging en zich enkel met de auto verplaatste als het absoluut noodzakelijk was, met

name om te gaan werken; en (4) de periode na de bedreigingen in 2015, waarin zij opnieuw in totale isolatie diende te leven gezien haar neven het land hadden verlaten en zij een prioritair doelwit werd.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 22, landeninformatie, deel 19) blijkt dat potentiële slachtoffers van bloedwraak zich vanaf het ontstaan van een bloedvete binnenshuis opsluiten. Het principe dat een vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het huis van het doelwit, leidt ertoe dat hele families zich afzonderen door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift het onderscheid tussen vier periodes, waarbij zij lijkt te benadrukken dat zij in bepaalde periodes meer risico liep dan in andere, stellende dat zij in de periodes waarin zij minder risico liep 'relatief vrij' was. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij uitdrukkelijk aangaf dat ook zij al van bij het begin van de bloedwraak werd gevisieerd, aangezien de familie G. niemand had vrijgesteld (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2016, p. 7 en 8). De Raad bemerkt tevens dat het gegeven dat haar neven een belangrijker doelwit zouden zijn geweest niet wegneemt dat verzoekende partij ook zelf een doelwit was. Dat zij zich in dergelijke context van een bloedwraak niettemin nog buitenshuis begaf en zich vrij bewoog in Albanië ondergraaft dan ook ernstig haar bewering in de bloedwraak betrokken te zijn. Zo volgde zij in de periode waarin zij bij haar ooms in Velipojë verbleef gedurende vijf jaar een opleiding. Tijdens deze opleiding bezocht zij tevens vrienden in Shkodër. Ook legde zij in 2011 examens af om haar rijbewijs te behalen (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 5 en 14). Dergelijke activiteiten kunnen geenszins als dermate noodzakelijk beschouwd worden dat zij kunnen verklaren dat verzoekende partij er haar leven voor zou riskeren. De Raad is van oordeel dat de bewegingsvrijheid die blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij gevisieerd te worden in de bloedwraak tussen de familie C. en de familie G. totaal ondergraaft. Door verwerende partij werd er tevens al terecht op gewezen dat het feit dat verzoekende partij begeleid werd door haar ooms geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij het blijkbaar veilig genoeg achtte om buiten te komen. Immers kan men ook vergezeld door mensen die niet in een bloedvete verwickeld zijn slachtoffer worden van een moordaanslag. Bovendien merkt verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens op dat verzoekende partij ook na het vertrek van de neven van A', begin 2012, zich nog vrij bewoog in Albanië. Verzoekende partij gaf ook tijdens haar gehoor al aan dat zij na hun vertrek meer risico liep, doch anderzijds gaf zij toe dat zij haar gedrag nadien niet aanpaste (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2016, p. 9-10). In mei 2015 verhuisde zij zelfs terug naar haar ouderlijk huis in Lezhë en begon zij te werken in Shëngjin als manager en boekhouder van een supermarkt (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 6). Het spreekt voor zich dat verzoekende partij zich door zich dagelijks te verplaatsen van haar huis naar haar werk danig blootstelt aan het risico om gedood te worden indien zij inderdaad gevisieerd zou worden in het kader van een bloedwraak. Verzoekende partij stelt ook hier dat zij haar huis enkel verliet als het 'absoluut noodzakelijk' was, doch meent de Raad dat het kunnen gaan werken geenszins opweegt tegen het risico dat men loopt bij het zich buitenshuis begeven terwijl men gevisieerd wordt in een bloedwraak. Ook nam zij op 16 september 2015 deel aan een test Engels in Tirana (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 14). Voorts werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij zelfs nadat haar neef haar eind september vertelde dat hij had gehoord dat de tegenpartij over haar sprak, verder bleef werken, ook al wilde men haar mogelijk liquideren. Bovendien werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij desbetreffend inconsistente verklaringen aflegde. Immers, geconfronteerd met de vaststelling dat zij allerlei activiteiten ondernam die niet getuigen van een leven in isolatie, verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat zij dat slechts deed tot het moment dat zij door had dat ook zij gevisieerd was (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 15). Zij besloot te stoppen met werken omdat zij info had gekregen dat de tegenpartij haar in de gaten hield (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 12). Ook tijdens haar tweede gehoor gaf zij aan dat zij stopte met werken toen zij zag dat het te gevaarlijk was (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2016, p. 11). Echter blijkt uit haar verklaringen dat zij zelfs nadat haar contract op 30 september 2015 was afgelopen nog enkele keren terugging naar haar werk om zaken te regelen (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 12). Op de dag dat zij werd achtervolgd, 15 of 16 oktober, was zij zelfs zonder begeleiding onderweg van haar werk naar huis (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 12 en 13; administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 09/11/2016, p. 14). De Raad besluit dan ook dat het feit dat verzoekende partij zich steeds vrijelijk heeft blijven verplaatsen in Albanië geheel niet in overeenstemming te brengen is met het gedrag van een persoon die werkelijk in bloedwraak verkeert, waardoor dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering gevisieerd te worden in het kader van de bloedwraak tussen haar familie en de familie G..

2.2.5. De Raad bemerkt dat aangezien verzoekende partij haar persoonlijke betrokkenheid bij een bloedvete niet aannemelijk heeft gemaakt, tevens de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen omwille van deze bloedwraak – zij zou van haar werk naar huis gevolgd zijn, enkele personen zouden haar auto bekeken hebben en zij zou telefoon gekregen hebben van iemand die vroeg of zij klacht tegen hem had ingediend – danig op de helling komt te staan. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen wordt bevestigd door de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar verblijfplaats na de feiten in oktober 2015. Verzoekende partij verklaarde aan het begin van haar eerste gehoor herhaaldelijk dat zij tot haar vertrek op 14 november 2015 in haar ouderlijk huis in Lezhë woonde (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p.3), terwijl zij later echter aangaf dat zij slechts tot half oktober 2015 in haar ouderlijk huis woonde, en daarna naar haar nonkels in Velipojë verhuisde en daar de laatste maand verbleef (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 13-14). Verzoekende partij biedt geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid, noch toen zij tijdens haar eerste gehoor ermee geconfronteerd werd (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 06/07/2016, p. 14), noch in haar verzoekschrift. Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij veel bewijzen heeft bijgebracht van de bloedwraak waarin haar familie verkeert, zoals persartikels en een attest van de verzoeningscommissie, en tevens stelt dat indien verwerende partij enige twijfel zou hebben over het bestaan van een bloedwraak tussen haar familie en de familie G. zij dit had kunnen nagaan bij leden van haar dorp of de Albanese autoriteiten, wijst de Raad er evenwel op dat op zich niet getwijfeld wordt aan het bestaan van een bloedwraak tussen de familie C. en de familie G.. De door haar aangebrachte persartikels en het attest van de verzoeningscommissie bevestigen slechts de moord op An. G. en het bestaan van de bloedwraak, elementen waaraan op zich niet getwijfeld wordt. Echter tonen ze op geen enkele manier aan dat verzoekende partij in deze bloedwraak ook persoonlijk wordt gevisieerd. Aangaande de door haar voorgehouden persoonlijke problemen brengt verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bij.

2.2.7. Wat betreft voorts nog de bemerking van verzoekende partij dat het van algemene bekendheid is dat bloedwraak plaatsvindt in Albanië, waarbij zij verwijst naar het COI-rapport van EASO aangaande de situatie in Albanië d.d. november 2016 dat zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3), herhaalt de Raad dat op zich niet getwijfeld wordt aan het bestaan van een bloedwraak tussen de familie C. en de familie G., doch blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond in deze bloedwraak persoonlijk te worden gevisieerd.

2.2.8. De Raad is verder van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voor eventuele problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partij niet heeft aangetoond betrokken te zijn bij de bloedwraak tussen de families C. en G., daar haar gedrag absoluut niet in overeenstemming te brengen is met het gedrag van een persoon die werkelijk in bloedwraak verkeert en zij evenmin de door haar voorgehouden problemen omwille van deze bloedwraak aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele manier aan dat zij bij een terugkeer naar Albanië problemen zal kennen omwille van deze bloedwraak.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij, en in het bijzonder haar bewering als zou zij persoonlijk worden gevisieerd in een bloedwraak, als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 6 juli 2016 en 9 november 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT